

Arrest

nr. 101 835 van 26 april 2013
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Pakistaanse nationaliteit te zijn, op 11 januari 2013 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 11 december 2012.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 25 februari 2013 met toepassing van artikel 39/73 van voormelde wet.

Gelet op het verzoek tot horen van 7 maart 2013.

Gelet op de beschikking van 28 maart 2013 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 19 april 2013.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M.-C. GOETHALS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat E. BARBIEUX, die loco advocaat M.-C. FRERE verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché L. VANDERVOORT, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

Er dient op gewezen te worden dat overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet) aan de verzoekende partij de grond meegedeeld werd waarop de kamervoorzitter steunt om te oordelen dat het beroep door middel van een louter schriftelijke procedure kan verworpen worden. *In casu* wordt het volgende gesteld:

“Van een kandidaat-vluchteling wordt verwacht dat hij volledige medewerking verleent bij het onderzoek van een asielaanvraag. Dit houdt onder meer in dat men de waarheid vertelt en de bevoegde autoriteiten niet tracht te misleiden (RvS, 140.264, 7 februari 2005; RvS, 139.311, 14 januari 2005; RvS, 132.743, 22 juni 2004). Uit de bestreden beslissing blijkt dat verzoeker de asielinstanties intentioneel

heeft gepoogd te misleiden. Verzoeker brengt geen valabele argumenten aan die deze vaststelling kan verschonen. Hij beperkt zich tot het minimaliseren van de vaststellingen en tot de stelling dat hij gelogen heeft op instigatie van zijn 'smokkelaar', wat niet afdoende is. Op asielzoekers rust immers een persoonlijke verantwoordelijkheid om van bij het begin van de asielprocedure waarheidsgetrouwe informatie te verschaffen over hun asielaanvraag en het is aan hen om de nodige feiten en alle relevante elementen aan te brengen aan de asielautoriteiten zodat deze kunnen beslissen over de asielaanvraag. De medewerkingsplicht vereist van verzoeker dat hij zo gedetailleerd en correct mogelijk informatie geeft over alle facetten van zijn identiteit, leefwereld en asielrelaas. Uit de deugdelijke motivering van de bestreden beslissing blijkt dat verzoeker doelbewust verzaakte aan bovenvermelde medewerkingsplicht.

Deze vaststelling, evenals de vaststelling dat verzoeker het schijnbaar niet nodig achtte om asiel aan te vragen in het Verenigd Koninkrijk gedurende zijn verblijf aldaar, leiden ertoe dat geen geloof kan worden gehecht aan verzoekers verklaringen dat hij omwille van zijn politieke activiteiten wordt gevisieerd door de militaire inlichtingendienst. Eveneens maakt verzoeker niet aannemelijk teruggekeerd te zijn naar Pakistan. In de mate verzoeker verwijst naar het arrest Singh e.a. tegen België van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens van 2 oktober 2012 en stelt dat het manifest onzorgvuldig en onredelijk is dat de documenten terzijde worden geschoven gezien de bewijswaarde die moet worden toegekend aan officiële documenten, wijst de Raad erop dat verzoekers relaas in zijn geheel genomen geloofwaardigheid ontbeert waardoor aan de voorgelegde documenten, mede gelet op (i) verzoekers gebrekkige kennis over de beweerde aanklacht en (ii) het feit dat er veelvuldig sprake is van corruptie en valse documenten gemakkelijk verkrijgbaar zijn (adm. doss., stuk 3), geen objectieve bewijswaarde kan worden toegekend.

Een ongeloofwaardig asielrelaas kan geen aanleiding geven tot het in aanmerking nemen van een gegronde vrees voor vervolging in vluchtelingrechtelijke zin, noch van een reëel risico op ernstige schade in de zin van de subsidiaire bescherming.

Deze vaststellingen volstaan op zich om de in het verzoekschrift aangevoerde middelen niet verder te onderzoeken, omdat dergelijk onderzoek in elk geval tot geen ander besluit betreffende de gegrondheid van de asielaanvraag kan leiden.

Gelet op het voorgaande lijkt verzoeker niet in staat om aan te tonen dat hij redenen heeft om te vrezen te worden vervolgd in vluchtelingenrechtelijke zin of dat hij een reëel risico op ernstige schade loopt in geval van terugkeer naar Pakistan."

Door een verzoek tot horen in te dienen, maakt de verzoekende partij kenbaar dat zij het niet eens is met deze in de beschikking opgenomen grond (zij wordt overeenkomstig artikel 39/73, § 3 van de vreemdelingenwet immers geacht met deze grond in te stemmen wanneer zij niet vraagt gehoord te worden). In dit kader dient te worden benadrukt dat het verzoeken om een hoorzitting om alsnog zijn visie kenbaar te maken de enige functie van het verzoek tot horen is (cf. Wetsontwerp van 6 december 2010 houdende diverse bepalingen (II), Memorie van toelichting, Parl.St. Kamer, 2010-2011, nr. 53 0772/001, 25, 26) en dit verzoek zodoende niet mag beschouwd worden als een bijkomende memorie. Bovendien dient erop gewezen te worden dat het verzoek tot horen er niet toe strekt aan de verzoekende partij de mogelijkheid te geven onvolkomenheden in het verzoekschrift, hetzij deze waarop in de beschikking overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de vreemdelingenwet precies gewezen wordt, hetzij andere, alsnog recht te zetten. Ook het betoog ter terechtzitting vermag dit niet te doen.

Ter terechtzitting alwaar verzoekende partij uitdrukkelijk wordt uitgenodigd te reageren op de beschikking van 25 februari 2013 stelt zij dat er geen verdere opmerkingen zijn, en verwijst zij naar het verzoekschrift en de door haar neergelegde nieuwe stukken.

Verwerende partij beklemtoont dat de nieuwe stukken (verscheidene foto's waarop verzoekende partij te zien is tijdens een manifestatie en twee fotokopieën van verklaringen van Jammu Kashmir Liberation Front) de motieven van de bestreden beslissing en het besluit dat daaruit is getrokken niet kunnen wijzigen.

De Raad is dezelfde mening toegedaan als de verwerende partij. De nieuwe documenten, met name een aantal kleurenfoto's van een manifestatie waaraan verzoekende partij heeft deelgenomen, een fotokopie van een niet gedateerd schrijven van Jammu Kashmir Liberation Front waarin wordt gesteld dat verzoekende partij "co-sécrétaire" is van de organisatie sinds de laatste conventie, en een tweede fotokopie van een tekst zonder logo, niet gedateerd of ondertekend, vermogen geen afbreuk te doen aan de vaststellingen van de bestreden beslissing en de in voormelde beschikking aangevoerde grond. Immers, in casu wordt vastgesteld dat het relaas van verzoekende partij ongeloofwaardig is. Het besluit dat het relaas van verzoekende partij, haar voorgehouden politiek profiel en de vervolgingsfeiten

ongeloofwaardig zijn steunen op de vaststellingen dat zij verzaakt heeft aan haar medewerkingsplicht, en geen asielaanvraag indiende in het Verenigd Koninkrijk tijdens haar langdurig verblijf wat een indicatie is dat zij geen internationale bescherming nodig achtte. De door verzoekende partij neergelegde foto's en fotokopieën van verklaringen van JKLF kunnen het asielrelaas van verzoekende partij niet ondersteunen gezien documenten slechts bewijswaarde hebben indien deze ondersteund worden door geloofwaardige verklaringen, wat *in casu* niet het geval is. De Raad besluit dat fotokopieën geen enkele garantie bieden op het vlak van authenticiteit, in casu bovendien wordt vastgesteld dat de documenten niet eens gedateerd zijn en zij bovendien een gesolliciteerd karakter hebben. Wat de foto's betreffen is de Raad van oordeel dat de loutere deelname aan een manifestatie in België bezwaarlijk een ongelooftwaardig relaas in een ander daglicht kan stellen.

Derhalve wordt geen afbreuk gedaan aan voormelde in de beschikking aangevoerde grond. Bijgevolg toont verzoekende partij niet aan dat zij redenen heeft om te vrezen te worden vervolgd in vluchtelingenrechtelijke zin of dat zij een reëel risico op ernstige schade loopt in geval van terugkeer naar Pakistan.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zesentwintig april tweeduizend dertien door:

mevr. M.-C. GOETHALS,

kamervoorzitter,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

M.-C. GOETHALS